

Verdwaald in het bos

FIGURENTHEATER

★★★★☆

Nerf

Ultima Thule & Zefiro Torna. Gezien in de Zomer van Antwerpen, 4 juli. Nog tot 21 juli. Zaalversie op tournee vanaf 8/10.

De poppenmakers en -spelers van Ultima Thule verstaan de kunst van de illusie. Als ze onder de dekens duiken en een stel verformfaaide knoken en een robuuste karakterkop bovenhalen, geloof je meteen: dit is een rusthuis, waar een bejaarde man wakker wordt. De tics van de oude dag ('Waar zijn toch die *sletsen*?') geven

zijn bewegingen een komisch naturel. *Nerf* speelt in een loods in de havenbuurt, voor een tribune met vierhonderd toeschouwers. Toch zit je te kijken naar ware kleinkunst. Moeiteloos houdt deze intimistische voorstelling stand in de immense hal. De oude Frans zet de deur op een kier en vertrekt, met zijn Hélène in de armen. Ze is nog maar een klein, broos vogeltje. Buiten blijkt alles onherroepelijk veranderd. Het café *Le Temps Retrouvé* heet nu *Nachtwinkel Youssef*. *Nerf* speelt in een rollend decor vol kale boomstammen. Het valt handig los te koppelen of samen te voegen tot nieuwe ge-

helen. Op dezelfde manier schakelen we ook snel heen en weer in de tijd. Zoete en bitterzoete momenten, uit meer dan een halve eeuw huwelijk, komen opnieuw spoken. Het clair-obscur hoort bij de nostalgie. De tederheid overheerst. Hoe de oude vrouw verdwaald is geraakt in het bos van haar herinneringen en zelf boom geworden is: het is een prachtig beeld voor dementie. De muziek van Zefiro Torna reikt ver en breed. Ze begint bedrieglijk klassiek, met een lyrisch baroklied over de vluchtigheid van het bestaan. Om dan sfeervol verder te vlinderen naar volksliederen, tarantella's, een vleugje Brel, Elvis of

Nerf: prachtig beeld voor dementie. © Lyubomir Bukov

Piazzolla. De luit van Jurgen De Bruyn wordt ingezet als een typisch continuo-instrument, dat de emoties vet onderstreept. Met nerveus getokkel kan hij een hevig oplopende ruzie aan, of zelfs een Nokia-tune. De sopraan van Elise Caluwaerts be-

weegt zich vlot, maar ook redelijk onopvallend door dit stijlenpalet. Vooral haar uitdeinende slotakkoord 'Ruhe sanft' wekt ontroering op. Deze muzikale parabel over oud en knoestig worden raakt duidelijk de juiste snaar.

GEERT VAN DER SPEETEN

DE STANDPAAD
29/10